

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň **1/ Ing. M. H.**, bývajúcej v B., **2/ A. B.**, bývajúcej v S., **3/ V. B.**, bývajúcej v N., **4/ Ž. L.**, bývajúcej v T., **5/ M. M.**, bývajúcej v S., proti žalovanému **J. B.**, bývajúcemu v B.B., za účasti vedľajších účastníkov na strane žalobkýň: **1a/ J. G.**, bývajúceho v K., **1b/ T. G.**, bývajúcej v K., **1c/ M. G.**, bývajúceho v K., **1d/ Ľ. G.**, bývajúcej v K., **2/ G. D.**, bývajúceho v K., **3/ Ľ. G.**, bývajúcej v L., **o určenie, že žalovaný nie je vlastníkom nehnuteľností a že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 1 C 64/2008, o dovolaní žalobkyne 1/ zastúpenej Mgr. P. L., advokátom so sídlom v B., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. októbra 2012, sp. zn. 6 Co 367/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyne 1/ až 5/ sa žalobou zo 7. júla 2006 domáhali, aby súd určil, že žalovaný nie je v podiele X. spoluvlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území B., ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva č. X. (ich výpočet je uvedený v žalobe) a tvoria súbor nehnuteľností užívaných urbárskym spoločenstvom. Zároveň žiadali, aby súd určil, že tento spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiteľovi V. B., ktorý naposledy býval v B.B. a zomrel X. (ďalej len „poručiteľ“). V žalobe uviedli, že žalobkyne (sestry) a žalovaný (ich brat) sú deťmi poručiteľa. Vedľajší účastníci na strane žalobkýň sú deti po Š. T. (zomrelej sestre účastníkov konania). V dedičskom konaní po poručiteľovi nebol prejednaný sporný spoluvlastnícky podiel nehnuteľností, dodatočne ale bolo zistené, že v katastri je ako jeho oprávnený spoluvlastník vedený žalovaný s tým, že ho v zmysle notárskeho osvedčenia nadobudol právnym titulom vydržania. Podľa názoru žalobkýň ale nemohol splniť podmienky

vydržania, a preto nie je v danom podiele spoluvlastníkom sporných nehnuteľností. Žalovaný ich tvrdenia a dôvody žaloby odmietal.

Okresný súd Námestovo rozsudkom z 2. mája 1 C 64/2008-182: I. zastavil konanie v časti, ktorou sa žalobkyňa 4/ domáhala určenia, že žalovaný nie je spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. X. v katastrálnom území B. (lebo žalobkyňa 4/ vzala žalobu späť), II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. rozhodol o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že napriek späťvzatiu žaloby žalobkyňou 4/ nezastavil konanie o jej žalobe v časti, ktorou sa domáhala určenia, že sporný spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiteľovi, lebo podľa § 91 ods. 2 O.s.p. vzniklo v konaní na strane žalobkyň tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo a žalobkyne neudelili súhlas so späťvzatím žaloby. Vzhľadom na to, že žalobkyne sa ochrany svojich práv domáhali určovacou žalobou, súd prvého stupňa skúmal, či majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Dospel k názoru, že žalobkyne nemôžu mať tento záujem potiaľ, pokiaľ sa domáhajú určenia, že žalovaný nie je vlastníkom sporného spoluvlastníckeho podielu. I keby totiž bolo tejto časti ich žaloby vyhovené, v ničom by sa nezlepšilo ich právne postavenie. Ak by súd vyhovel takejto žalobe, správa katastra by ani nevykonala príslušný záznam do katastra nehnuteľností [§ 34 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon)]. Vzhľadom na to žalobu zamietol. Pokiaľ sa žalobkyne domáhali určenia, že sporný spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiteľovi, súd prvého stupňa považoval za rozhodujúce to, že účastníkmi tohto konania nie sú všetky osoby, ktoré prichádzajú do úvahy ako dedičia poručiteľa. Tieto osoby vytvárajú v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p. tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo a musia sa konania zúčastniť buď na strane žalobcov alebo žalovaných. V danom prípade ale niektorí dedičia vystupujú v konaní (len) ako vedľajší účastníci a iní sa na konaní vôbec nezúčastňujú (P. K. a Z. H.). Vzhľadom na nesplnenie podmienky úplnej účasti všetkých účastníkov nerozlučného procesného spoločenstva nebolo možné žalobe vyhovieť. Žalobu preto v tejto časti zamietol pre nedostatok vecnej legitímácie. Poznamenal, že žalobkyne navyše nepreukázali, že poručiteľ bol v čase smrti podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností v podiele, ktorého sa týka toto konanie.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobkyne 1/, 2/, 3/ a 5/.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 31. októbra 2012 sp. zn. 6 Co 367/2012 napadnutý rozsudok potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Nakoľko odôvodnenie rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatoval správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkázal. Preskúmaním odvolacích námietok dospel k záveru o ich neopodstatnenosti. Poukázal na to, že nalievavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o (ne)existencii nalievavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snád' spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamena úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti aj odvolací súd konštatoval, že žalobkyne nemôžu mať nalievavý právny záujem na určení, že žalovaný nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Ani v prípade vyhovenia žalobe by sa totiž ich právne postavenie nijako nezmenilo. Pokiaľ žalobkyňa 4/ vzala žalobu späť a súd konanie o tejto časti zastavil, postupoval správne, lebo v tejto časti konania nebolo založené tzv. nerozlučné spoločenstvo účastníkov. Pokiaľ žalobkyne tvrdia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, účinným prostriedkom ochrany ich práv je žaloba o určenie, že predmetný spoluvlastnícky podiel nehnuteľností patrí do dedičstva po ňom. To ale predpokladá, že okruh účastníkov zodpovedá § 91 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd vysvetlil, že v prípade nerozlučného spoločenstva opomenutie konať s osobou, ktorej z hmotno-právnych predpisov vyplýva postavenie nerozlučného spoločníka (§ 91 ods. 2 O.s.p.), má nevyhnutný odraz v rozhodnutí súdu. Judikatúrou je akceptovaný názor, že ak účastníkmi konania nie sú všetci do úvahy prichádzajúci nerozluční spoločníci, žalobu treba bez ďalšieho zamietnuť. Až do vyporiadania dedičstva sú totiž dedičia považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva a z právnych úkonov týkajúcich sa vecí patriacich do dedičstva sú oprávnení a povinní voči

iným osobám spoločne a nerozdielne. Nepostačuje preto, že žalobkyne v žalobe označili právnych nástupcov ich sestry len ako vedľajších účastníkov na ich strane žalobcu. Postavenie vedľajšieho účastníka je charakterizované rovnakými právami a povinnosťami ako má účastník, avšak len z hľadiska procesného. Jeho hmotnoprávne postavenie je odlišné od účastníka konania. Pokiaľ tí, ktorých žalobkyne označili za vedľajších účastníkov, nemali záujem vystupovať v konaní v pozícii žalobcov, mali ich žalobkyne označiť za žalovaných, čím by sa dosiahol úplný okruh účastníkov konania. Ak nebol v žalobe uvedený úplný okruh účastníkov konania, nemôže byť daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Absencia naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe je nedostatok, ktorý predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý konkrétna určovacia žaloba nemôže obstať, a preto ju treba bez ďalšieho zamietnuť. Z uvedených dôvodov odvolací súd, konštatujúc vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, napadnutý rozsudok potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/. Uviedla, že jej dovolanie smeruje proti výroku, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok vo výroku zamietajúcom žalobu o určenie, že sporný spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiteľovi. Uviedla, že prvostupňového aj odvolacieho konania sa zúčastnili všetci tí, ktorí prichádzali do úvahy ako dedičia poručiteľa. Nikto teda nebol „obídený“ a nikto nebol ukrátený na svojich právach. Skutočnosť, že niektorí dedičia poručiteľa nevystupovali v konaní v procesnom postavení účastníka, ale (len) vedľajšieho účastníka, bolo preto nesprávne považované za dôvod pre zamietnutie žaloby. Všetky tieto osoby mali právny záujem na výsledku konania, lebo ak by súd určil, že predmetný spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiteľovi, mali by právo dediť, prípadne dedičstvo odmietnuť. Záver súdu o tom, že nie je daná vecná legitímácia, preto nemôže obstať. Na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 28. marca 2011 žalobkyne navrhli, aby súd rozhodol, že pripúšťa, aby deti Š. T. vystupovali v konaní ako vedľajší účastníci na strane žalobcov. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť o tomto návrhu a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd prvého stupňa tak ale nepostupoval, uvedený návrh odignoroval a tým hrubým spôsobom porušil procesné práva žalobkyň a odňal im možnosť konať pred súdom. Možnosť konať bola žalobkyňi odňatá (§ 237 písm. f/ O.s.p.) aj nesprávnym právnym záverom o nedostatku vecnej legitímácie, ďalej neúplnými skutkovými zisteniami a napokon

nesprávnym zamietnutím žaloby. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyne 2/, 3/ a 5/ vo vyjadrení k dovolaniu označili tento opravný prostriedok žalobkyne 1/ za opodstatnený.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobkyne 1/ smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobkyne 1/ z uvedených ustanovení nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

2. Dovolanie žalobkyne 1/ by bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne 1/ preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobkyňa 1/ tvrdí, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým

vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.).

2.1. Za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. žalobkyňa 1/ považuje to, že súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu, ktorým žalobkyne žiadali, aby súd pripustil účasť P. K. a Z. H. v konaní ako vedľajších účastníkov na strane žalobkýň. Zo spisu pritom vyplýva, že P. K. nereagoval na výzvu súdu, aby sa vyjadril, či v konaní bude vystupovať ako vedľajší účastník a Z. H. výslovne uviedla, že sa nemieni zúčastňovať na konaní.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O.s.p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O.s.p.).

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania navrhne, aby určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámi s uvedeným návrhom tento subjekt a vyzve ho, aby sa k nemu vyjadril a oznámil, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Pokiaľ ale účastníkom navrhnutý subjekt neprejaví vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniká jeho vedľajšie účastníctvo; nikoho totiž nemožno nútiť, aby sa stal vedľajším účastníkom konania (porovnaj napríklad aj 3 Cdo 188/2012).

Pokiaľ P. K. a Z. H. po výzve súdu, aby sa vyjadrili k ich účasti na predmetnom konaní v procesnom postavení vedľajších účastníkov, neprejavili vôľu vstúpiť do daného konania, nemal dovolateľkou namietaný procesný postup súdu za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení žalobkyne 1/.

2.2. Predpokladom úspešnosti žaloby je preukázanie toho, že účastníci sú vecne legitimovaní (t.j. že žalobu podal nositeľ určitého hmotnoprávneho oprávnenia proti tomu, kto je z hľadiska hmotnoprávneho nositeľom tomu zodpovedajúcej povinnosti). K záveru, že

žalobca a žalovaný sú aktívne legitimovaní, rovnako k záveru, že vecne legitimovaný mal byť prípadne ešte niekto iný, dospieva súd v rámci právneho posúdenia veci.

Rovnako v rámci právneho posudzovania veci prijíma súd záver o tom, či v danom prípade išlo alebo nešlo o tzv. procesné spoločenstvo účastníkov konania v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p. a či sa účasťou vedľajších účastníkov na konaní naplňujú všetky procesnoprávne a hmotnoprávne požiadavky vyplývajúce z tohto ustanovenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobkyňa 1/ uvedený dovolací dôvod uplatnila v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

2.3. V dovolaní sa naznačuje, že rozhodnutia súdov sú v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne neodôvodnené a nepreskúmateľné.

Judikatúra najvyššieho súdu považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa (len) za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze

z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

2.4. Pokiaľ žalobkyňa 1/ namieta neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov súdov, dovolací súd uvádza, že neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nemá za následok niektorú z väd konania vymenovaných v § 237 O.s.p.

2.5. Na doloženie aktuálnosti a správnosti vyššie uvedených záverov týkajúcich sa prípustnosti dovolania najvyšší súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

2.6. Z dôvodov uvedených pod 2.1. a ž 2.5. dospel najvyšší súd k záveru o neopodstatnenosti námietky dovolateľky, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

3. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne 1/ z § 238 a § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť, dospel najvyšší súd k záveru, že jej opravný prostriedok je procesne neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne 1/ odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková